

Ἀδελφοί μου,

Ἔστωμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Σέ πολλά μαθήματα ἔχομεν προσδιορίσει τήν ἔννοιαν πού μᾶς δίδει ἡ λέξις Νοῦς. Καί ἔχομεν κατατάξει τόν Νοῦν ὡς τῷ Ἀνέσπερο Φῶς, ὡς τήν Νοητήν Ἰπέρ Οὐραν, Νοητικὴν Οὐραν ὕλην, Ψυχικὴν ὕλην, αἰθερικὴν ὕλην καί παχυλὸν ὕλικόν, μέσον τοῦ ὀποῦ ὄλα τὰ παχυλά ὕλικά σύμπαντα κτίζονται, τὰ πάντα Νοῦς. Αὐτό ὡς Νοῦς εἰς τήν πλατεῖαν τοῦ ἔννοιαν.

Ὅμως. Τί εἶναι τὰ χαρακτηριστικά αὐτά τοῦ Νοῦ;

Ἐς πρῶμεν τήν πιδ χρημλὴν ἔκφρασιν τοῦ Νοῦ, ὡς παχυλὴν ὕλην, τὸ ἄτομο, τὸ κύτταρο, τήν ὕλην, μικροσκοπικώτατον ἄτομον μέσα σέ μιάν πέτραν, μέσα σ' ἓνα κογγύλι μέσα στόν βυθόν τῶν θαλασσῶν, ὀπουδῆποτε στρέφετε τὸ βλέμμα σας στό ἄτομο ἢ εἰς τὸ σύνολον τῶν ἄτόμων πού μᾶς δίδουν ἓναν πλανήτην, ἓναν Γαλαξίαν. - Τώρα ὀμιλοῦμεν γιά τὸ παχυλὸν ὕλικόν σύμπαν εἰς τὸ ἐλάχιστον καί εἰς τὸ μέγιστον. Θά βροῦμεν τόσον εἰς τὸ ἐλάχιστον ὄσον καί εἰς τὸ μέγιστον τήν ἰσορροπίαν, τόν σκοπόν, τόν Νόμον.

Ἔστω βρισκομεν τήν ἔκφρασιν τοῦ Νοῦ ἀκόμα καί εἰς τήν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος τοῦ Νοῦ, τῆς παχυλῆς ὕλης.

Στόν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον, τί εἶναι αὐτό πού μᾶς δίδει τόν Νόμον τῆς συνοχῆς καί ὄλους τοὺς ἄλλους Νόμους πού μῆς δίδουν τήν ἄρμονίαν; Ὁ Νοῦς. Ὁ Νοῦς, τώρα, ὡς μέσον καί ὁ Νοῦς Κυβερνήτης ὡς Νόμος μέσα εἰς τήν παχυλὴν ὕλην.

Ἔστω, τὰ πάντα Νοῦς ἀπ' αὐτήν τήν ἄποψιν. Ὅμως πέραν τοῦ Νόμου τῆς τξέως, τῆς ἄρμονίας μέσα εἰς τήν Δημιουργίαν, πέραν τῆς ζωῆς, τῆς μυστηριώδους Ζωῆς πού εἶναι ἀσύλληπτη εἰς τόν ὕλικόν ἐγκέφαλον τοῦ ἀνθρώπου, βλέπομεν καί μιαν ἄλλην τώρα ἔκφρασιν τοῦ Νοῦ σέ μιὰ βαθμίδα πιδ ψηλά, αὐτήν τήν βαθμίδα πού μᾶς δίδει κάποιαν μορφή ἐνσυνειδήτου Ζωῆς.

Θά τήν βροῦμεν εἰς τὰ ζῶα, εἰς τὰ φυτά, τὰ λουλλοῦδια. Θά τήν βροῦμεν ἐντονώτερα ὡς κίνησιν. Ἐντονώτεραν κίνησιν, βλέπομεν τόν Νοῦν τώρα εἰς τὰ ζῶα σάν ἔνστικτον. Βλέπομεν μιάν ἐνστικτώδη πλέον κατάστασιν τοῦ Νοῦ τήν ὀποῖαν ὀνομάζομεν Νόμον αὐτοσυντηρήσεως. Αὐτό θά τὸ δοῦμεν ὄχι μόνον εἰς τὸ ζωϊκόν βασίλειον ἀλλὰ καί εἰς τὸ φυτικόν. Κερικοί θά ποῦν, ἀναπτύσσεται αὐτή ἡ μορφή τοῦ Νοῦ διότι ὑπάρχει κυρίως ἡ αἴσθησις τῆς ὀράσεως.

Ποῖα αἴσθησις ὀράσεως ὑπάρχει εἰς τοὺς κάκτους πού μᾶς δίδουν τὰς ἀκάνθας γιά προστασίαν τῶν ἀπὸ διαφόρους ἄλλους ἐχθροῦς τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου;

Θά βροῦμεν τὸ ὑποσυνειδήτον καί πάλιν σέ διάφορες καταστάσεις. Καί πάλιν ἔχομεν ἔκφρασιν τοῦ Νοῦ. Θά συναντήσωμεν τὸ ὑποσυνειδήτον τὸ ἐνστικτό, στὰ φυτά, στὰ ζῶα, ὑπάρχει καί μιὰ μορφή στὰ μέταλλα, ὀπωδῆποτε πολύ δύσκολον νά τήν ἀντιληφθῆ διὰ τοῦ διαλογισμοῦ ὁ ἀνθρώπος. Καί εἰς τόν ἀνθρώπον, διότι δέν ὑπάρχει τίποτε μέσα εἰς τὰ σύμπαντα πού δέν εἶναι μέσα στόν μικρόκοσμον ἀνθρώπου. Τὸ ὄτι ἔχομεν περιγράψει σάν νόμον Νοῦ, Νόμον τῆς συνοχῆς τῆς ἄρμονίας μέσα εἰς τήν πολύ παχυλὴν ὕλην θά τὸ δοῦμεν μέσα εἰς τὰ ὄσα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἴδιο θά δοῦμεν καί εἰς τὸ ὄρυκτό βασίλειον. Τὸ ὄτι θά δοῦμεν σάν ὑποσυνειδήτο ἐνστικτό, διότι θά δοῦμεν τὸ ὑποσυνειδήτο καί ὑπὸ ἄλλην μορφήν σύντομα, μέσα εἰς τὰ φυτά, μέσα εἰς τὰ ζῶα, θά τὸ ἴδωμεν καί μέσα εἰς τόν ἀνθρώπον, καί ὁ ἀνθρώπος ἔχει τὸ ἐνστικτό.

Στὸ σημεῖον αὐτό, τόσον ὡς ὕλικόν σῶμα καί ὡς ἐνστικτό ὁ ἀνθρώπος εἰς τίποτε δέν διαφέρει τῶν ἄλλων ζῶων μέσα εἰς τὸ ζωϊκόν βασίλειον. Ὅμως, τώρα θά δοῦμεν τόν ἀνθρώπον νά χρησιμοποιεῖ τόν Νοῦν μέ κάποιον ἄλλον τρόπον, τρόπον πού δέν τόν χρησιμοποιεῖ τὸ ζῶον, οὔτε τὸ φυτόν. Θά τὸ δοῦμεν ὡς ὑποσυνειδήτον, προῖόν τοῦ συναισθηματικοῦ κόσμου καί τοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καί τοῦ τρόπου πού ἀποτυπώνονται αἱ σκέψεις μέσα τοῦ αἰθερικοῦ σώματος.

Αὐτήν τήν πλευράν τοῦ ἐνστικτοῦ τήν ὀποῖαν ἔχομεν μελετήσασθαι σέ προηγούμενα μαθήματα δέν τήν ἔχει τὸ ζῶον. Ἡ ἐνστικτώδης ὑποσυνειδήτος κατάστασις τοῦ ζῶου διαφέρει πολύ ἀπὸ αὐτόν πού θά ὀνομάζομεν τώρα, ὑποσυνειδήτον τοῦ ἀνθρώπου, καί ὡστόσο ὡς βάση του θά δοῦμεν τὸ ἐνστικτό.

Υπάρχει κοινόν σημεῖον ἀλλά καί μεγάλη διαφορὰ εἰς τὴν μελέτην μας.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ μέσον τοῦ ὑποσυνειδήτου καὶ τοῦ ἐνστικτοῦ καὶ δέν κἀμνεὶ χρῆσιν τοῦ ὀρθολογισμοῦ δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ δώρου τῆς σκέψεως πού δέν κἀμνεὶ τὸ ἄλογον ζῶον θά δοῦμεν ὅτι δέν διαφέρει τῶν ἄλογων ζῶων. Καί σάν τέτοιο ἐνστικτο μέ πολύ ὀλίγην διαφορὰν ἀπ' αὐτὴν τοῦ ζῶου, θά ἴδωμεν τόν ἄνθρωπον σκλάβον ἔλξεων, ἐπιθυμιῶν, ψευδαισθήσεων. Στὴν κατάστασιν αὐτὴν περίπου θά ἴδωμεν καὶ τὸ ζῶον. Ἀλλά τὸ ἐνστικτον πλέον τοῦ ζῶου εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ θά ἴδωμεν σοφότεραν ἔκφρασιν τοῦ ἐνστικτοῦ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τὴν κατάστασιν πού θά ἴδωμεν εἰς τόν ἄνθρωπον πού ὁδηγεῖ μέχρι τοῦ παραλογοῦ.

Αὐτόν τόν παραλογοῦ δέν τὸν συναντοῦμεν εἰς τὸ ζωϊκόν βασιλεῖον, τουλάχιστον, σὲ μεγάλον βαθμόν. Μπορεῖ καμμιάν φοράν ὅταν τὰ ζῶα αὐτὰ εἶναι σὲ μεγάλην ἐπαφήν μέ τόν ἄνθρωπον καὶ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τόν ἄνθρωπον.

Βλέπομεν τόν ἄνθρωπον τώρα, ὄχι νά ἔρπη ἐπὶ τῆς γῆς σάν ἔρπετόν, ὄχι νά κινῆται μέ τέσσερε ποδάρια σάν ἄλογον ζῶον, ἀλλά τόν βλέπομεν ἰστάμενον σάν Κύριον τῆς τύχης του τῆς ζωῆς του, πίνω εἰς τόν Πλανῆτην. Διαφέρει τώρα ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ ἄλλον ζῶον. Ἀπὸ τὸν πίθηκον; Οὐδέμῃσιν συγγένειαν πέραν τῆς ἐνστικτώδους πού εἶχα προαναφέρει καταστάσεως πού εἶναι κοινὴ μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ζῶων τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου.

Καὶ θά πρέπη νά ἐπαναλάβωμεν ἐδῶ ὅτι δέν προέρχεται ἀπὸ τοὺς πίθηκους ὁ ἄνθρωπος, οὔτε ποτε πίθηκοι εἰς τὴν ἐξέλιξιν των θά γίνουσι ἄνθρωποι ἢ ἄνθρωποι ζῶα ἢ πίθηκοι, εἶναι ξεχωριστοὶ κύκλοι ἐξελίξεως.

Ἔχομεν τόν ἄνθρωπον. Ἄς τόν μελετήσωμεν στὴν κοινωνίαν μας σήμερον καὶ ὄχι πολύ μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπον πού εὐρισκόμεθα αὐτὴν τὴν στιγμήν, τὴν Κύπρον τὴν Νῆσον μας. Θά ἴδωμεν τέσ καταστάσεις ἐδῶ στὴν Νῆσον, νά βροῦμεν αἰτίας, ἴσως ἔχω πεῖ καὶ σὲ προηγούμενα μαθήματα, δέν θά βροῦμεν ἐνόχους, ὑπευθύνους, δέν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ κάτι τέτοια. Θά βροῦμεν ὅμως αἰτίες ν! τέσ μελετήσωμεν διὰ νά ἀπαλλαγούμεν ἀπὸ νησιῶν καταστάσεις καὶ νά προχωρήσωμεν. Καὶ ἔχομεν πεῖ σὲ προηγούμενα μαθήματα ἢ αἰτία ὀληθλων τῶν κακῶν, τῶν δεινῶν γύρω μας, εἶναι, ἢ κακὴ χρῆσις τοῦ Θεοῦ δώρου τῆς σκέψεως αὐτῆς τῆς μορφῆς τοῦ Νοῦ πού χρῆσιν δέν κἀμνουν τὰ ἄλογα ζῶα γύρω μας καὶ εἶναι προικισμένος μ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ Νοῦς αὐτός, σὲ κακὴν χρῆσιν μᾶς δίδει ἀκριβῶς τὸ ὑποσυνειδήτο τοῦ ἀνθρώπου ὅπως τὸ γνωρίζωμεν.

Ὁ Νοῦς ὡς Ἐπερουσα εἶναι ἀγνός καὶ θεῖος, ὅσον ἀγνός καὶ καθαρὸς εἶναι τὸ νερό ἢ ὀρόςος. Ἀνάμιξις τοῦ ὕδατος αὐτοῦ μέ τὸ χῶμα καὶ ὑπὸ ὀρισμένας καταστάσεις μᾶς δίδει τὸ βούρκο, τὸ δυσῶδες βούρκο. Τὸ ἴδιο, ἀνάμιξις τοῦ ὕδατος δώρου τῆς σκέψεως μέ τὸ συναίσθημα, αὐτὸ πού ἔχομεν ὀνομάσει σὲ προηγούμενα μαθήματα Ψυχικόν κόσμον, Ψυχικὴν ὕλην, καὶ σὲ στάσιμες καταστάσεις ὅταν λέγω στάσιμες καταστάσεις ἐννοῶ ἐμμονὴν ἐπιθυμίες σκέψεις ἐγωϊστικὲς πού περιστρέφονται γύρω μόνον ἀπὸ τὸ ἄτομον, τὴν προσωπικότητα, μᾶς δημιουργοῦν δυσῶδεις πραγματικὰ καταστάσεις κακίας, μίσους, μισαλλοδοξίας καὶ τὰ ἐπακόλουθα, πού ὅταν αὐτέσ οἱ καταστάσεις γίνουσι πράξεις, ἔχομεν ἐπαναστάσεις, φόνους, ἀδελφοκτονίες καὶ ὅλα πού βλέπομεν δυστυχῶς σήμερα γύρω μας.

Ὅστε κακὴ χρῆσις τοῦ Θεοῦ δώρου τῆς σκέψεως μέσα σὲ ἔλος τοῦ προσωπικοῦ ἐγωϊσμοῦ, κάτω ἀπὸ τὸ κράτος ἐγωϊστικῶν ἐπιθυμιῶν μᾶς δίδει εἰς τὸ ἄτομον τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν οἰκογένειαν, τέσ συγκρούσεις καὶ τὴν δυστυχίαν μέσα σὲ μίαν κοινωνίαν, τοὺς ἐμφυλίους πολέμους καὶ τὴν αὐτοκαταστροφὴν, μεταξύ τῶν ἔθνῶν πολέμους καὶ ὅλα τὰ δεινὰ πού μαστίζουν σήμερα τὴν ἐνθρωπότητα.

Μῆς δίδουν μίαν κατάστασιν πολύ χειροτέριαν ἀπὸ τὴν μὴ χρῆσιν τοῦ Θεοῦ δώρου τῆς σκέψεως, τὴν τοῦ Νοῦ, διότι, τέλος πάντων ἢ μὴ χρῆσις της μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ ὄχι σ' ἓνα σατυρικόν ἐγωϊσμόν καταστροφῆς.

Ὁ ἄνθρωπος κἀμνοντας κακὴν χρῆσιν τοῦ Θεοῦ δώρου τῆς σκέψεως σκορπίζει γύρω του τὴν καταστροφὴν, συμπεριφέρεται σάν δαίμων.

Ἐχομεν περὶ σέ προηγουμένῳ μας μαθήματα, αἱ πονηραὶ ἐγνώστικαὶ σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου εἰ εἶδους στοιχειακὰ δημιουργοῦν γύρω του καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν στοιχειακῶν ἄκρῃ καὶ εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, ὅταν κατώτερον τῶν σῶμα τῶν στοιχειακῶν αὐτῶν, πνευμάτων ἀλλίλων καὶ κωφῶν κατὰ τὸν Πολύ Ἠγαπημένον ΙΗΣΟΥΝ, εἶναι τὸ αἰθερικὸν ποῦ εἶναι μόνον μία βαθμίδα πῶς ἀπὸ τὴν παχυλὴν ὕλην καὶ πολὺ ἐνόλωσ ὑλοποιεῖται.

Εὐτυχῶς δὲν γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος τὴν ὑλοποίησιν, τουλάχιστον ὁ κοινὸς ἄνθρωπος, ὁ τὰ πάντα καταχρῶμενος γιὰ νὰ κάμη καὶ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ δώρου τῆς γνώσεως τῆς ὑλοποιήσεως κατὰχρησιν.

Ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν ἐρευνητῶν τῆς ἀληθείας, τῶν κύκλων σας, γύρω σέ ποιο κέντρον πρέπει νὰ περιστρέφεται, κυρίως ἢ ὅλη ἐργασία τῶν κύκλων σας; Τὸ ἔχετε μελετήσει αὐτό;

Ποῦ ἄλλοῦ παρὰ τὸ νὰ κάμη ὀρθὴν χρῆσιν ὁ ἄνθρωπος προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις τοῦ θεοῦ δώρου τῆς Σκέψεως. Ἄν ὄχι ὡς σοφοῦ διαλογισμοῦ, δημιουργικῆς σκέψεως, τουλάχιστον μιᾶς σκέψεως ποῦ θὰ ἐξυπηρετῆ μέσα στὸν σκοπὸν τῆς δημιουργίας δὲν θὰ βλάβη καὶ δὲν θὰ καταστρέφη.

Πῶς θὰ φθάσῃ ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας, ὀμιλῶ γι' αὐτόν ποῦ τώρα εἰσέρχεται μέσα εἰς τοὺς κύκλους σας, πῶς θὰ κάμη χρῆσιν τοῦ Νοῦ;

Πρῶτον γνωρίζοντας τὴν πραγματικότητα γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ ζήτημα θεωρητικῶς καὶ κάμνοντας στὴν πράξιν τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τοῦ θεοῦ δώρου τῆς σκέψεως στὰ μικρὰ πράγματα, στέες σχέσεις του μετὰ τῶν συνανθρώπων του, στὴν οἰκογένειάν του στὴν κοινωνίαν. Αὐτὸ κατ' ἀρχήν, καὶ διδάσκοντας σ' αὐτούς ποῦ εἶναι τώρα ἔτοιμοι νὰ δεχθοῦν τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν τὸ ὅτι γνωρίζει πλέον ὡς πραγματικότητα, σὴν μέσον ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς καὶ ἀνάβοντας μέσα του τὸ πραγματικὸν φῶς τῆς ζωῆς. Ἄλλὰ, ὄχι μ' ἕναν ἐγνώστικόν τρόπον, ἐπιδείξεως δῆθεν γνώσεων εἰς τοὺς ἀδελφούς ποῦ θὰ πρέπει νὰ τοῦ κρατοῦν εὐγνωμοσύνην δι' ὅτι τοὺς δείχνει, μᾶλλον διὰ τῆς πείξεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Ὁ Πολύ Ἠγαπημένος εἶπεν: Οὕτω λαμβάνω τὸ φῶς ὑμῶν, πρόκειται περὶ φωτὸς δικοῦ μας πλέον ποῦ ἔχει ἀνατελεῖ μέσα μας, οὕτω λαμβάνω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσιν τὰ καλὰ ἡμῶν ἔργα. Μόνον ἢ διὰ τῶν ἔργων, τῶν καλῶν ἔργων θὰ διδάξωμεν τοὺς γύρω μας τὸν ὀρθόν τρόπον ζωῆς καὶ ὄχι ζητῶντας νὰ τοὺς ἐπιβάλωμεν τὰς ἀποψεις μας. Προσέξτε διδοτε ἢ ἀνθρωπίνῃ φύσιν ὅπως εἶναι γύρω μας σήμερον εἰς τὸν κοινόν ἄνθρωπον ἐνόλωσ ἀντιδρᾶ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν μας, ἅμ εἶναι μέσον ἐπιδείξεως γνώσεων θὰ φέρῃ τῆν ἀντίδρασιν καὶ τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπὸ ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσαμεν.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος σήμερον τείνει νὰ μιμηθῇ τὸν συνάνθρωπον του πρὸς τὸ κακὸ ἢ πρὸς τὸ ἀγαθόν.

Μήπως αὐτὸ δὲν εἶναι ποῦ ἔχομεν διαπιστώσει γύρω μας καθημερινῶς;

Διὰ τῶν καλῶν σας ἔργων, τοῦ ὀρθοῦ τρόπου τοῦ διαλογισμοῦ συλλογισμοῦ, τοῦ ὀρθοῦ τρόπου ζωῆς σας, οἱ γύρω σας, πανέτοιμοι νὰ οἷς μιμηθοῦν, θὰ ὠφεληθοῦν, καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ προσφορὰ τῆς ἀγάπης σας. Ὅχι δικῶν σας γνώσεων μὲ ἀπώτερον σκοπὸν νὰ θαυμάσουν τὴν προσωπικότητά σας τὴν ὅσων θὰ πρέπει νὰ παραμερῶμεν. Προσέχετε ἀπὸ τὰ ὀλισθηρὰ μέρη τοῦ ἐγνώσμοῦ, ποῦ παρουσιάζεται ὁ ἐγωϊσμός σὴν δῆθεν ὑπηρεσία. Ἐρευνηστε νὰ δῆτε.

Εἶναι ὑπηρεσία αὐτὴ, ὀρθολογισμὸς ἀπὸ μέρους μας, ὄχι θυσία, προσέξτε πρὸς θεοῦ, ἀλλὰ μία προσφορὰ ἀγάπης πρὸς τὸν συνάνθρωπον ἑαυτὸν σας;

Τότε εἴσθε εἰς τὸν ὀρθόν δρόμον, διαφορετικῶς, ἐπαναλαμβάνω εἶναι πολὺ ὀλισθηρὰ τὰ μονοπάτια τοῦ ἐγνώσμοῦ, τῆς προσωπικότητος, προσοχῆ.

Ὁρθὴν χρῆσιν τοῦ θεοῦ δώρου τῆς σκέψεως. Καλωσύνη πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας. Ἡ φλυαρία εἶναι μεγάλο κακόν. Ἡ προτροπὴ ὅταν τὴν δέχονται οἱ συνάνθρωποι μας καὶ μιμοῦνται οἱ συνανθρώποί μας εἶναι καλόν ὅταν ζητηθῇ, ὄχι ὅταν κάποιος

έγωϊστικά θέλει να τήν επιβάλη.

Προσέξτε στα σημεΐα αυτά. Πολλή έργασια υπάρχει γύρω σας και μεγάλη σύγχυσις. Χρειάζεται πολλός όρθολογισμός, πολλή σκέψις και σε κάθε μίαν περίπτωση γύρω σας χρειάζεται ειδικός τρόπος για τήν περίπτωση εκείνην, δέν υπάρχουν Νόμοι και γενικοί κανόνες μέσα στην σύγχυσιν που έχει δημιουργηθῆ γύρω από τόν άνθρωπον σήμερα μέσα στην κοινωνίαν όχι μόνον εις τήν Νήσον σας αλλά παντού πάνω στον Πλανήτην. Όσοδσον όμως είναι εύκαιρα, μελέτης μιᾶς έκάστης περίπτωσης και Δόξα τῷ Θεῷ έχει ανάψη μέσα στον καθένα σας τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΗΛΙ ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ τήν δάδα του Νου, τήν ικανότηταν του όρθολογισμοῦ και μέσα σας έχει δώση τήν Βούλησιν να κάμετε καλήν χρῆσιν του Θεου δώρου τῆς σκέψεως, να δαμάσετε τήν ζούγκλαν του υποσυνειδήτου, να δαμάσετε τας έπιθυμιας και ἤδη σχηματισθείσας ἔλξεις.

"Στώμεν καλῶς έν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

" Δε γίνεται τό φῶς του όρθολογισμοῦ σας μέ τήν άκτινοβολίαν τῆς καρδιάς σας ως άνιδιοτελοῦς και πραγματικῆς αγάπης γύρω σας, τό φῶς του συνανθρώπου σας να βρῆ τόν δρόμον του μέσα στα σκοτάδια τῆς άγνοιας, του φόβου, τῆς άγωνίας του.

"Στώμεν καλῶς έν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".